

1. De race

– Kirgistan –

*H*et startschot klinkt. De bekken klappen open. De paarden vliegen weg, de renbaan op. Hoeven daveren, stofwolken vliegen op. Sandor komt omhoog uit het zadel. Hij staat voorovergebogen in de stijgbeugels en geeft zijn paard de sporen. Harder, harder. De wind suist langs zijn oren, het opstuivende zand maakt het bijna onmogelijk om adem te halen.

In het begin ligt hij achter. Ver achter. Maar dan begint hij in te lopen. Het eerste paard. Het tweede. Het derde en vierde. Nog één ronde te gaan. Nog maar twee jockeys vóór hem.

Het gedreun van de hoeven op de renbaan is oorverdovend. Een zwarte auto haalt hem over de binnenbaan van opzij in en komt vlak voor hem rijden. De bijrijder hangt half uit het raam, een camera op zijn schouder. Sandor doet of hij het niet merkt, alsof hij niet weet dat de ogen van het publiek nu op hem gericht zijn. Vanuit zijn ooghoek ziet hij de jockey vóór hem heel even opzij kijken en inhouden. Op hetzelfde moment schiet hij er voorbij.

Het laatste paard, een Arabische volbloed, is snel. De jockey, een kleine, lichtgebouwde jongen van nog geen twintig, gaat nog verder naar voren hangen, slaat met zijn zweep, vuurt zijn paard aan. Hij ziet er vastberaden uit, alsof hij vastbesloten is om te winnen.

Sandor glimlacht. De jongen speelt zijn rol uitstekend. Heel goed. Precies zoals ze het hebben afgesproken. Dat moet ook wel. Het moet eruit zien als een echte wedstrijd. Een race waarbij hij in het begin achterligt, waarbij de mensen hun adem zullen inhouden, zullen denken dat hij gaat verliezen. Een race waarbij het pas op het allerlaatste moment goed komt. Het zal de overwinning nog groter, nog glorieuzer maken.

De bocht om. Nog vijftig meter.

Nog dertig.

Daar is de eindstreep al. Daar staan de televisiecamera's, de tribunes, volgepakt met toeschouwers, de enorme tv-schermen waarop iedereen hem van dichtbij kan zien rijden. Het orkest, dat klaarstaat voor de overwinningsmars. Het erepodium. Daar staan de dames met de grote cheque voor de winnaar – elf miljoen dollar. Allemaal voor hem!

Hij slaat met zijn zweep, buigt nog dieper voorover, duwt zijn sporen diep in de flanken van zijn paard. Hij snelt de Arabier voorbij. Daar is de finish. En hij is eerste! De opgewonden stem van de omroeper schalt over de baan. Het orkest zet in. De toeschouwers applaudiseren.

En op dat moment gebeurt alles tegelijk.

Zijn paard maakt een vreemde beweging – een sprong lijkt het wel, zijn benen uitgestrekt in de lucht. En dan houdt hij abrupt halt. Sandor voelt hoe zijn voeten loskomen uit de stijgbeugels, hoe de teugels uit zijn handen gerukt worden, hoe zijn hele lichaam gelanceerd wordt, hoe hij heel even door de lucht zweeft, als een vogel. Nee, niet als een vogel, als een baksteen. Een baksteen die omhoog gesmeten wordt en naar beneden valt.

De grond komt dichterbij en dichterbij, maar hij kan het niet tegenhouden. Hij kan niets doen om deze afgang te voorkomen. Voor de ogen van het publiek, voor de ogen van zijn eigen mensen, smakt hij keihard op de baan. Hij rolt door en blijft dan bewegingloos liggen. Het duurt even voor de pijn doordringt. Zijn armen, zijn heup, zijn benen, en zijn achterwerk. Vooral zijn achterwerk. Het brandt. Hij zal dagen niet kunnen zitten. Zijn broek is aan flarden, zijn voortand is door zijn lip gegaan, zijn mond proeft naar bloed. Hij kreunt. Wat een afgang. Wat een verschrikkelijke, dramatische afgang.

Als hij zijn ogen opendoet ziet hij zijn paard op zijn achterpoten staan, en belachelijke pasjes en sprongen maken op de maat van de muziek.

De woede wint het van de pijn. Welke idioot heeft hem dit paard gegeven? Een paard dat begint te dansen tijdens een race? 'Voor u, meneer de president. Dit is Maestoso – het beste paard van onze stoeterij. Acht jaar training. Met dit paard zult u elke wedstrijd winnen!' Die vent hoort in de gevangenis. En dit paard is er geweest. Dat gaat naar het slachthuis. Vandaag nog.

Vanaf de tribune komen ze aanrennen, de mannen in zwarte pakken die over zijn veiligheid waken. Ze springen over de hekken, rennen de trappen af, de snelweg op, naar hem toe, zwermen om hem heen zodat het publiek hem niet meer kan zien. De muziek speelt door alsof er niets aan de hand is.

'Meneer de president!' Alexander, zijn oudste bodyguard, een man met een pokdalig gezicht en handen als kolenschoppen, knielt naast hem neer. 'Meneer de president.' Zijn stem klinkt ongerust. 'Hoor u mij?'

'Weet u nog welke dag het is?' vraagt een van de ministers, een onbekwame ouwe sukkel die hij al lang had moeten ontslaan.

'Hoe voelt u zich?' vraagt een ander.

De president kijkt hem verachtelijk aan. 'Aan de kant, jullie.'

Hij probeert overeind te komen, maar Alexander houdt hem met één hand tegen. 'U moet blijven liggen. We moeten zeker weten dat u niets gebroken hebt.'

'Ik heb niets gebroken. Kan iemand van jullie idioten me vertellen of ik gewonnen heb?'

'Natuurlijk, meneer de president. Natuurlijk hebt u gewonnen. Met een ruime voorsprong zelfs.'

Op het grasveld komt een ambulance aangereden. Hij stopt midden op de baan, de deuren gaan open, en twee mannen in gele pakken springen naar buiten. Vóór de president iets kan zeggen, hebben ze hem op een brancard gelegd en de ziekenauto ingeschoven. Ze willen de deur al dichtdoen, maar hij steekt zijn hand op. 'Alexander,' roept hij.

Zijn bodyguard komt naar hem toe rennen. 'Meneer de president?' 'Zorg ervoor dat niets hiervan naar buiten komt. Vernietig al het

beeldmateriaal. Foto's, video's, film. Geen mens komt dit stadion uit voordat alle beelden gewist zijn.'

Alexander knikt kort. 'Dit zal niet naar buiten komen.'

'En wat betreft dat paard – waar is het gebleven?'

Alexander kijkt om zich heen. 'Geen idee, meneer de president. Ik zie hem niet meer.'

'Spoor hem op. Vang hem. Zorg dat hij wordt afgemaakt. Vandaag nog. En laat het vlees bezorgen in het paleis. Morgen staat er paardenlever op het menu.'

– Kirgistan, twaalf maanden later –

‘Niet dood?!’ schreeuwt de president. ‘Niet dood? Hoezo niet dood! Ik heb zijn lever opgegeten! En zijn longen! Hoe kan hij nog leven!’ ‘Het spijt me, meneer de president,’ zegt Alexander eerbiedig. ‘Maar er kwamen steeds meer geruchten dat het verkeerde paard gedood is. We hebben een DNA-test gedaan en we hebben nu honderd procent zekerheid. We hebben helaas het verkeerde paard geslacht. Een Arabische volbloed. Het was nogal een chaos na de race, ziet u. Iedereen was in paniek. Alle paarden liepen door elkaar heen, iedereen wilde u helpen.’

De president schudt zijn hoofd. De rampzalige race is al weer een jaar geleden, maar hij wordt er nog dagelijks aan herinnerd. Een of andere toerist is er in geslaagd om een video met de beelden van de race het land uit te smokkelen. Heel de wereld heeft gezien hoe hij onderuit is gegaan. China. Australië. Europa. Amerika. Iedereen heeft erom gelachen.

De fokker die hem het paard gegeven heeft, blijft volhouden dat hij onschuldig is, en dat hij de president geen renpaard, maar een dressuurpaard heeft gegeven. ‘Maestoso, meneer de president. De allerbeste Lipizzaner van onze stoeterij. Met een stamboom die honderden jaren teruggaat. Een bruine hengst uit twee schimmelouders – dat brengt geluk. We hebben hem acht jaar getraind. Hij kon alles. Alles! Alle pasjes, alle sprongen. De pirouette, de capriool, de levade...’

De president had met zijn vuist op tafel geslagen. ‘Wat moet ik met een paard dat kan dansen!’ brulde hij. ‘Een racepaard! Een racepaard had ik nodig. Je hebt me voor het oog van de wereld voor gek gezet!’

‘Als u de papieren gelezen had, meneer de president, dan had u geweten...’

‘Wat? Jouw paard heeft mij bijna de dood ingejaagd. En jij wou mij

vertellen dat ik de HANDLEIDING niet goed gelezen heb?’

‘Neemt u mij niet kwalijk, meneer de president. Natuurlijk niet. Ik vind het heel erg wat er gebeurd is, en als ik u op enige wijze kan vergoeden...’ De fokker was buigend achteruit gelopen. Bij de deur had hij zich omgedraaid en was weggerend.

De president richt zich tot zijn bodyguard. ‘Wáár is dat paard gebleven? Breng het hier. Slacht het voor mijn ogen. Nee. Ik zal hem zélf slachten. En daarna zal ik hem hoogstpersoonlijk villen. Van zijn vacht zal ik een VLOERKLEED laten maken. En zijn kop hang ik boven de baard als TROFEE.’

Alexander krabt aan zijn kale achterhoofd. ‘Meneer de president...’

‘En zijn darmen baal ik eruit en ik vul ze met PAARDENWORST.’

‘Eh, meneer de president...’

‘Die ik zelf heb gedraaid van het vlees van zijn ACHTERWERK.’

Alexander kucht. ‘Meneer de...’

‘En van de ogen en de maag en de hersens, al vraag ik me af of hij hersens heeft... wat IS er!?’

‘Meneer de president. Het spijt me heel erg, maar we zijn hem kwijt.’

De president heft zijn hand op. ‘Stop. Laat de oorarts komen. Hij moet mijn oren nakijken. Ik verstond je niet goed. Ik dacht heel even dat je zei dat je het paard kwijt was.’ Zijn mond vertrekt in een kille glimlach.

‘Ehm...’ Alexander kijkt naar de grond. ‘We hebben overal naar hem gezocht. Maar we hebben geen idee waar hij is.’

De glimlach van de president verdwijnt. Zijn gezicht wordt langzaam rood. En dan ineens slaat hij met zijn vuist op tafel. De glazen prijzenkast vol bekertjes en trofeeën rinkelt. ‘Wat STA je daar nog!’ schreeuwt hij. ‘Doe wat je doen moet! Zorg dat je hem vindt! Wat het ook kost! Zet speurhonden in. Het leger. De mariniers. De geheime politie. Zet er een beloning op. Maar breng dat paard bij me. Je hebt precies één week de tijd.’

2. Paardensat 

GEZOCHT

Lipizzaner paard

Signalement:

Bruin. Hengst.

Witte vlek op neus.

L op wang.

Akelige kop. Onbetrouwbaar karakter.

Laatst gezien tijdens de presidentiële paardenrace.

**Wordt gezocht vanwege poging tot moord
op onze geliefde president.**

PAS OP.

Dit paard is GEVAARLIJK

En NIET te VERTROUWEN

Beloning 500.000 dollar

en paardenvlees ZOVEEL U KUNT ETEN

scan de code of kijk op tinyurl.com/vindditpaard

Dimitri, clown en ballonnendraaier bij circus Amorini, tikt met een vuile vingernagel op de advertentiepagina. ‘Vijfhonderdduizend dollar,’ zegt hij. Hij neemt een trek van zijn sigaret.

Zijn broer Alexei buigt zich over de krant. ‘En... pa... pa... paarden... paardenvlees... zo... veel... u... kunt... e-ten,’ leest hij langzaam, terwijl hij met zijn vinger meewijst. Er trekt een gelukzalige grijns over zijn gezicht. ‘Paardenvlees!’

Dimitri geeft hem een klets tegen zijn hoofd. ‘Vijfhonderdduizend dollar, man. Een half miljoen.’

‘Au!’ roept Alexei verontwaardigd. Hij wrijft over zijn achterhoofd. ‘Wat doe je!’

Dimitri blaast een blauwe wolk rook door de oude caravan. ‘Het gaat niet om vlees, dombo. Het gaat hier om geld. Om pegels. Om een half miljoen. Genoeg om eindelijk het circus vaarwel te zeggen en ergens op een tropisch eiland te gaan wonen! Nooit meer werken. De hele dag in een hangmat tussen de palmen liggen. Af en toe een visje vangen.’

Alexei zucht. ‘Paardenvlees...’

‘Hou op over dat paardenvlees.’

‘Ik wou dat we weer een keer naar Nederland gingen. Daar eet iedereen paardenvlees. Daar zit het in de worst en de hamburgers en door de gehakballen.’ Alexei staart treurig voor zich uit. Zijn ruwe vuisten liggen op tafel. Zijn ogen zijn waterig blauw. ‘Dimitri. Wanneer gaan we naar Nederland?’

‘Kop dicht,’ snauwt Dimitri. ‘Ik moet denken.’

‘Ik denk ook. Ik denk aan paardenvlees.’

Dimitri zucht. Zijn broer is sterk, maar slim is hij niet. Nooit geweest. Toch, zonder zijn broer zou hij nooit zo ver gekomen zijn. Alexei is nergens bang voor. Daarom is hij ook zo’n uitstekende dompteur. Hij zit onder de schrammen en littekens, hij mist een stuk van een pink, maar het maakt hem niks uit. Hij stapt zo de kooi weer in, en laat zijn tijgers op krukjes klimmen en door brandende hoepels springen. Dimitri zelf was koorddanser. Maar na een val van vier meter hoog, waarbij hij zijn beide benen brak,

is hij nooit meer de oude geworden. Hij moest maar clown worden, vond de directeur. Clown! En hij háát clowns!

Dimitri staat op, zijn peuk in zijn mondhoek. Hij gooit de kussens van de bank, trekt de houten klep open en haalt een ouwe laptop uit de opbergruimte. Hij zet hem aan, wacht tot hij eindelijk verbinding heeft met internet en begint te zoeken.

Dat paard. Dat paard waar de president naar op zoek is. Een Lipizzaner is het. Hij heeft een poosje geleden iets gelezen over een Lipizzaner die uit een slachthuis ontsnapt is. Was dat niet ergens in Nederland? Het zal vast niet het paard zijn dat de president zoekt. Dat zou té toevallig zijn. Maar je weet maar nooit. Hij moet ergens beginnen. Met twee vingers typt hij de zoektermen in.

lipizzaner slachthuis nederland

Dimitri inhaleert diep als het scherm zich vult met gegevens. Dit is niet te geloven! Hij heeft meteen meer dan 53.000 hits! Hij klikt op de bovenste link.

Lipizzaner in Kampen. Jeugdige Kampenaren redden slachtpaard van wisse dood

Hij blaast de rook uit, buigt zich voorover naar het scherm, en leest het bericht. Hm. Dit gaat over een paard dat meer dan een jaar geleden vanuit Polen naar een slachthuis in Kampen vervoerd is. Kampen. Nooit van gehoord. Hij zoekt op internet: Kampen in Noorwegen, Kampen in Duitsland... Kampen in Nederland.

Zou dit hetzelfde paard kunnen zijn? Er staat een foto bij. Ja, dat moet het zijn. Een jongen en een meisje in de wei, met tussen zich in een bruin paard. Het heeft een witte vlek op de neus. Een witte vlek! Het zou hem kunnen zijn. Maar er zijn natuurlijk heel veel bruine paarden met een witte vlek op hun neus. Hoe komt hij erachter of dit het paard is dat de president zoekt?

Dimitri legt zijn peuk op tafel en leunt achterover, zijn armen uitgespreid op de vette kussens. Hij tuurt naar het plafond. Wacht even. De link! De link in de advertentie.

Hij tikt hem over in de zoekbalk van Internet Explorer en kijkt naar het filmpje. De ruiters die aan komen stormen over de renbaan... Het paard dat vlak na de finishlijn steigert en de president van zijn rug gooit... De ministers en bodyguards, kleine zwarte mieren, die aan komen zwermen en zenuwachtig heen en weer lopen over de renbaan, de ambulance die aan komt rijden...

Hij draait het filmpje terug tot hij het paard goed in beeld heeft, vergroot het en maakt een schermafdruck. Dan klikt hij terug naar de foto van de kinderen met het paard. Niet te geloven. Die paarden lijken precies op elkaar. Dezelfde kleur bruin. Dezelfde benen. Dezelfde witte vlek op de neus. Hij kan alleen niet zien of er een L op de wang staat.

Een L – dat betekent dat het paard uit Lipica komt, uit de allerbeste stoeterij ter wereld. Alleen de paarden uit Lipica krijgen een L in hun wang gebrandmerkt. Aan die L kan hij zien of het om hetzelfde paard gaat.

Niet dat het uitmaakt. Als het er maar op lijkt. Als het er maar zo op lijkt dat de president het gelooft. Als het paard geen L in zijn wang heeft, brandt hij er zelf met alle plezier een L in. ‘Hé. Alexei. Jij hebt toch zo’n zin in paardenvlees?’

Alexei zucht. ‘Hutspot met paardenvlees. Of hachee. Of paardenbiefstuk. Of paardensaté!’

Dimitri haalt de foto uit de printer. ‘Kijk goed naar dit paard. Dit moeten we zien te vinden. Alexei, als we dit paard vinden, kun je voor de rest van je leven paardenvlees eten.’

Alexei slaat met zijn vuist op tafel. ‘Oké! Waar wachten we nog op!’

‘Op een plan. Een goed plan. Dat ik wel weer zal moeten bedenken.’

Dimitri trekt het bruinige gordijntje opzij en kijkt naar buiten, naar de grote caravans die in een halve cirkel staan opgesteld, naar de

geelrode tent, naar de olifanten, de ganzen, de zebra's, die samen een klein grasveldje delen.

Vroeger, toen hij nog acrobaat was, hield hij van dit leven. Nu niet meer. Hij haat de geur van zaagsel en suikerspinnen, van tijgerpoep en paardenmest. Hij haat de eindeloze ritten in de vrachtwagen, het opbouwen van de tent, het gesjouw met kabels en lampen en stoelen, die stomme kinderen die komen kijken en die willen zien hoe hij over zijn veel te grote schoenen struikelt en goocheltrucjes probeert te doen en ballonnen omtovert in hondjes en zwaarden en hartjes. En dan weer dat afbreken, middenin de nacht, en wéér de vrachtwagen in en wéér naar een nieuwe plek om de boel weer op te bouwen. Elke dag opnieuw. Alsof het één groot feest is.

Hij maakt twee nep-e-mailaccounts aan en begint te typen.

Van: A. Holzinger, secretaris stadsbestuur Wenen

Aan: Mauritz Amorini

Onderwerp: optreden Wenen

Geachte heer Amorini,

Hierbij delen wij u tot onze spijt mede dat we uw circus morgen en overmorgen helaas niet in onze stad kunnen ontvangen. We zijn op het moment bezig een ondergrondse spoorlijn aan te leggen, en het park waar u de tent en de caravans zou opzetten is deels ingestort door de werkzaamheden.

We hopen u volgend jaar weer te kunnen ontvangen.

Met vriendelijke groet namens het stadsbestuur
Wenen

Arnold Holzinger

Hij verzendt het mailtje meteen. Zo. Hier zal de directeur flink van schrikken. Niet naar Wenen – dat betekent dat ze duizenden euro's gaan mislopen. En dan nu een mailtje om hem weer blij te maken. Een mailtje om hem naar Kampen te lokken.

Hij houdt zijn wijsvingers boven het toetsenbord, denkt even na en begint.

Van: B. de Graaf

Aan: Mauritz Amorini

Onderwerp: boeking

Beste meneer Amorini,

Een paar maanden geleden heb ik in Duitsland een show van uw circus gezien. Ik was zeer onder de indruk, vooral van het optreden van de minipaardjes en ook van uw drie zeer charmante koorddanseressen. Graag zou ik u willen verzoeken om naar Kampen (Nederland) te komen.

Ik weet niet wanneer u een gaatje hebt in uw ongetwijfeld drukke schema, maar het plein naast het gemeentehuis staat voor u en uw circus klaar, op welk moment het u ook maar uitkomt.

Graag tot snel.

Bernard de Graaf,
Burgemeester Kampen